

Arrest

nr. 173 596 van 26 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 november 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Nadat twee eerdere onontvankelijkheidsbeslissingen van 19 april 2012 en 9 oktober 2012 werden ingetrokken, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 4 juli 2013 wederom dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 13 augustus 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.02/07/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"(...)

Verweerder voert een onvolledig onderzoek uit.

Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 legt aan verweerder een verplichting om na te gaan of verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor:

- *zijn leven of*
- *zijn fysieke integriteit of*
- *een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.*

Bij het onderzoek naar de derde situatie die de wet voorschrijft komt verweerder echter tot de conclusie dat de aandoening van verzoekster geen risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling, ook niet wanneer er geen behandelingsmogelijkheden zouden zijn in het land van herkomst.

Dit onderzoek is onvolledig om twee redenen. De bestreden beslissing (inclusief het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer) gaat niet na:

1. *of in geval van stopzetting van de behandeling, de aandoening zou verergeren.*
2. *of er in Servië, het land van herkomst van verzoekers, behandelingsmogelijkheden zijn.*

Verzoekers wijzen er op dat verzoeksters actuele situatie momenteel relatief stabiel is dankzij de behandeling. Niettemin lijdt zij nog steeds aan een "majeure depressie", die echter worden ingeperkt door de gevolgde behandeling. Hoewel de medicatie momenteel niet in staat is om de aandoening te doen genezen, is het zeer de vraag of het stopzetten van de medicatie de aandoening van verzoekster onveranderd zou laten.

Bovendien wordt verzoeksters aandoening momenteel ook behandeld door psychiatrische en psychotherapeutische sessies, zoals blijkt uit het bij de aanvraag gevoegd standaard medisch getuigschrift. Ook deze elementen maken volgens het medisch getuigschrift dus deel uit van de noodzakelijk geachte behandeling.

Dit onderzoek is cruciaal in de evaluatie van het risico in hoofd van verzoekster, dat verweerder moet maken/maar in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, laat staan de in beslissing zelf, kan een evaluatie hiervan niet worden teruggevonden.

(...)"

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op de uiteenzettingen in het eerste middel:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van toepassing op de volgende twee is gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of*
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.*

Verzoekers betwisten in wezen de motivering in de bestreden beslissing niet dat geen ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit van verzoekster. Wel betogen verzoekers dat ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst - Servië - en dat de verwerende partij bij gebreke van een dergelijk onderzoek niet kon besluiten dat de ziekte van verzoekster geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zij geven aan dat op dit punt niet kon worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit het medische advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze een analyse heeft gemaakt van de voorgelegde medische attesten en op basis hiervan vaststelde wat volgt:

"(...) Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 23.09.2011 en de medische stukken d.d. 07.01.2011 en 18.01.2011 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. (...)"

Verzoekers betogen dat het advies ingaat tegen gezaghebbende psychiatrische literatuur, doch gaan hierbij voorbij aan het feit dat de situatie van verzoekster zelf dient geanalyseerd te worden, en dit in eerste instantie op basis van de medische attesten die door haar werden bijgebracht.

De ambtenaar-geneesheer weerhield in het kader van zijn analyse zelfs geen ziekte in de zin van artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet en evenmin een noodzakelijke behandeling. Op geen enkele manier betwisten, laat staan weerleggen verzoekers deze analyse door de ambtenaar-geneesheer van de voorgelede medische stukken, bijvoorbeeld aan de hand van andersluidende medische vaststellingen. Met een verwijzing naar de literatuur tonen verzoekers niet aan dat er in hoofde van verzoeksters zelf andere medische vaststellingen werden gedaan. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze op basis van deze vaststellingen besloot dat er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

" (...) In deze omstandigheden kan ook niet worden aangenomen dat een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijk van een behandeling in het herkomstland diende te worden doorgevoerd. (...) (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 107.622 d.d. 30 juli 2013)

In tegenstelling tot wat verzoekers betogen is het geenszins zo, gelet op voorgaande, dat er in iedere omstandigheid een onderzoek gevoerd dient te worden naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Evenmin wordt dit door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo vereist.

In het desbetreffende arrest nr. 107.622, dat tevens geraadpleegd kan worden via (...) oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer wat volgt:

“(…) De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm geldt ten aanzien van de Vreemdelingenwet en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt immers geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). De Raad stelt evenwel vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies eveneens vaststelde dat uit de beschikbare medische gegevens noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst en er aldus geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf. Er werd reeds vastgesteld dat de door de ambtenaar-geneesheer gedane vaststellingen deze motivering kunnen onderbouwen. De ambtenaar-geneesheer kon volstaan met de motivering dat geen ziekte blijkt die onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt en dit onder verwijzing naar de beschikbare medische gegevens en het feit dat er enkel sprake is van eerder banale klachten en symptomen. In zoverre verzoekers aldus kritiek uiten op de motivering in de bestreden beslissing inzake artikel 3 van het EVRM dient te worden aangenomen dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief dat is opgenomen in de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Evenmin kan machtsoverschrijding worden vastgesteld.

Verzoekers blijven in gebreke om met concrete elementen enige schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.”

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de boven vermelde beginselen van behoorlijke bestuur moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetbepalingen.

In casu dient derhalve het tevens door de verzoekers geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)

Gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet volgt zodoende dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet haar noodzakelijke grondslag vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De gebeurlijke onregelmatigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer vitiesert dan ook onherroepelijk de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 21 juni 2013, nr. 224.018; RvS 30 januari 2013, nr. 222.306).

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 2 juli 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld betreffende het door de verzoekers voorgelegde medisch dossier. Het advies luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.11.2011.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 23.09.2011 en de medische stukken d.d. 07.01.2011 en 18.01.2011 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stelt bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”

Met uitdrukkelijke verwijzing naar dit advies, dat aan de verzoekers in gesloten omslag tezamen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, en met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk.

Samen met de verzoekers stelt de Raad vast dat het bij de aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift van 23 september 2011 niet enkel gewag maakt van een medicamenteuze behandeling, maar tevens van psychiatrische therapie en een psychotherapeutische behandeling. Het standaard medisch getuigschrift maakt onder het punt C. ‘actuele behandeling’ gewag van een “*prise en charge psychothérapeutique (Dr. C(...)) 1x/mois, dernière consultation le 20/09/11*” en een “*prise en charge psychiatrique (Dr. N(...)) 1x/mois, dernière consultation le 23/09/11.*” Onder het punt F. wordt nogmaals het belang van de psychiatrische en psychotherapeutische behandeling onderstreept: “*Nécessité d’ 1 accessibilité à cadre psychothérapeutique soutenu, avec une thérapeute pratiquant la langue maternelle ou un interprète extérieur à la faille + accessibilité à des soins psychiatriques réguliers et à la médication.*”

De verzoekers merken terecht op dat de ambtenaar-geneesheer de psychiatrische en psychotherapeutische behandeling, die volgens het voorgelegde standaard medisch getuigschrift onderdeel uitmaakt van de actuele behandeling in het kader van de vastgestelde majeure en recorrente depressie, door de ambtenaar-geneesheer niet werd geëvalueerd in het licht van de risico’s voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit het motief “*Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.*” kan niet blijken dat de ambtenaar-geneesheer tevens de psychiatrische en psychotherapeutische behandeling in rekening heeft genomen. Concreet wordt immers enkel gewag gemaakt van een behandeling door middel van psychofarmaca, hetgeen dus enkel slaat op de voorgestelde medicamenteuze behandeling. De ambtenaar-geneesheer spreekt zich zodoende enkel uit over het feit dat de medicatie volgens zijn oordeel niet essentieel is, maar geeft geen enkel concreet oordeel omtrent het al dan niet essentieel karakter van de psychotherapie en psychiatrische consultaties. Dit klemmt *in casu* des te meer, nu in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in de eerste plaats net het belang van de psychotherapeutische behandeling (zie rubriek F) wordt onderstreept.

Bij gebrek aan beoordeling omtrent het al dan niet essentieel karakter van de voorgestelde psychotherapeutische en psychiatrische behandeling, kon de ambtenaar-geneesheer dan ook niet correct concluderen dat er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en dat er kennelijk geen sprake zou zijn van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het tweeledige toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen een afzonderlijk onderzoek vergt van beide toepassingsgevallen, stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* geen volledig onderzoek heeft gevoerd en dat gebrekkig is gemotiveerd omtrent het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De verweerder laat na in de nota met opmerkingen een verweer te voeren omtrent de bovenstaande kwestie.

De Raad stelt derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vast, dit in samenhang met artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige grieven kunnen geen aanleiding geven tot een ruimere vernietiging en dienen dan ook niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 4 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE